

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน

ที่ ๐๗/๒๕๖๑

เรื่อง [REDACTED] อุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

ตามที่ [REDACTED] มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๖๑ อุทธรณ์คำสั่ง

ต่อ [REDACTED]

ที่สั่งให้

[REDACTED] ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๘๗๓,๗๒๘.๙๗ บาท (แปดแสนเจ็ดหมื่นสามพันเจ็ดร้อยยี่สิบแปดบาทเก้าสิบเจ็ดสตางค์) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่ [REDACTED] ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่งดังกล่าว ซึ่ง [REDACTED] เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองพิจารณาแล้ว ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ดังกล่าวทั้งหมด จึงมีหนังสือ [REDACTED]

รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลมายังหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ตามมาตรา ๔๕ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ ของ [REDACTED] คำสั่งและความเห็นพร้อมเหตุผลของอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน รวมทั้งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องและข้อกฎหมายแล้ว มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ ของ [REDACTED] ดังนี้

๑. ประเด็นที่ [REDACTED] อุทธรณ์ว่า ความเสียหายที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินงบประมาณของ [REDACTED] ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ มีการเบิกจ่ายงบประมาณที่มีหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายไม่เพียงพอ และไม่ปรากฏหลักฐานการเบิกจ่าย มีสาเหตุเกิดจากความบกพร่องของระบบการดำเนินงานภายใต้การบริหารราชการของ [REDACTED] กระทำการผิดพลาดในทางบริหารงาน ใช้อำนาจสั่งการเจ้าหน้าที่ ให้ปฏิบัติงานละเอียดรอบคอบ เพื่อเอื้อประโยชน์แก่ตน ปฏิบัติและละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อุทธรณ์และราชการ และ [REDACTED] ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ไม่ได้ให้ความสำคัญในการปฏิบัติงานตามแผนงานการบริหารการเงินการคลังภาครัฐ ตามระบบ GFMS ทำให้ผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้ได้บังคับบัญชา ถูกปล่อยปละละเลย ไม่เคยได้รับการตรวจสอบท้วงติง หรือได้รับการสั่งสอน ตักเตือน หรือแก้ไขการเบิกจ่ายให้ถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบ นั้น

ประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า [REDACTED] ผู้อุทธรณ์รับราชการมาแล้ว ๒๖ ปี มีประสบการณ์ในการทำงานธุรการ การเงินและบัญชี ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ [REDACTED] มีหน้าที่ความรับผิดชอบด้านการเงินและบัญชีมาโดยตลอด โดยมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ งานการเงินและบัญชี บันทึกข้อมูลด้านการเบิกจ่ายงบประมาณด้วยระบบคอมพิวเตอร์ (ระบบ GFMS) ประมวลข้อมูล จัดทำรายงานทางการเงิน ตลอดจนเก็บรักษาเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ ให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการตลอดมา ผู้อุทธรณ์ย่อมจะรู้ดีว่าการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ หรือการเก็บรักษา

เอกสารการเบิกจ่ายงบประมาณของทางราชการต้องดำเนินการอย่างไร และหากจะเกิดความเสียหายกับทางราชการอย่างไร ซึ่งเมื่อกลุ่มตรวจสอบภายใน [REDACTED] เข้าตรวจสอบ กลับพบว่าระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ การเบิกจ่ายงบประมาณของ [REDACTED]

ภายใต้การรับผิดชอบของผู้พุทธธรรมมีหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายไม่เพียงพอ และที่ไม่มีหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายจำนวน ๑๓๔ รายการ เป็นเงินจำนวน ๑,๔๕๖,๒๑๔.๙๕ บาท (หนึ่งล้านสี่แสนห้าหมื่นหกพันสองร้อยสิบสี่บาทเก้าสิบห้าสตางค์) โดยที่ไม่สามารถนำเอกสารมาชี้แจงหรืออธิบายได้ว่าเป็นการเบิกจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ หรือผู้มีสิทธิรายได้ ผู้พุทธธรรมจะอ้างเหตุแต่เพียงว่าเกิดจากการบริหารงานผิดพลาด การปล่อยปละละเลย ปกปิดข้อเท็จจริง ไม่ท้วงติง ไม่ตักเตือน หรือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของ [REDACTED]

[REDACTED] ผู้บังคับบัญชาหาได้ไม่ ซึ่งหน้าที่การเบิกจ่ายเงินงบประมาณ หรือการเก็บรักษาเอกสารการเบิกจ่ายงบประมาณของทางราชการเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้พุทธธรรมที่จะต้องปฏิบัติราชการด้วยความเที่ยงธรรม ด้วยความระมัดระวังมิให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการในเรื่องการเบิกจ่ายงบประมาณ ตลอดจนการเก็บรักษาเอกสารเกี่ยวกับการเบิกจ่ายงบประมาณไว้ในที่ปลอดภัยไม่ให้สูญหายหรือเสียหายเพื่อสำหรับการตรวจสอบ ซึ่งหากเอกสารสูญหายก็ควรรายงานให้ผู้บังคับบัญชารับทราบ หรือแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้มีการติดตามเอกสารดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏว่าผู้พุทธธรรมได้ดำเนินการแต่อย่างใด คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] ในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

๒. ประเด็นที่ [REDACTED] อุทธรณ์ว่า [REDACTED]

[REDACTED] กระทำการโดยจงใจให้ผู้พุทธธรรมรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว โดยสั่งเชิงบังคับให้ผู้พุทธธรรมรับสารภาพตามข้อกล่าวหา ผู้พุทธธรรมมิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือกระทำโดยมีวัตถุประสงค์ส่วนตัว แต่อาจเลินเล่อปฏิบัติงานไม่เป็นไปตามขั้นตอน กระบวนงาน และตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ การเบิกจ่ายเงินที่ผิดพลาดได้นำไปใช้จ่ายในราชการโดยสุจริต มิได้นำไปใช้ส่วนตัว เนื่องจาก [REDACTED]

[REDACTED] ได้ปกปิดรายงานตรวจสอบและส่งเงินคืนคลังในส่วนของตนเอง โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผู้พุทธธรรมและเจ้าหน้าที่สามารถนำเอกสารออกจากโต๊ะทำงานของ [REDACTED] รวบรวมใบสำคัญเบิกจ่ายเงินงบประมาณส่งให้ [REDACTED]

จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนแปดหมื่นบาทถ้วน) ทำให้ผู้พุทธธรรมพึงจะได้เห็นรายการที่ตนเบิกจ่ายโดยผิดพลาด ซึ่งตนอาจจ่ายให้เจ้าหน้าที่ซ้ำซ้อนไปโดยไม่ตั้งใจ และผู้พุทธธรรมยอมรับผิดในจำนวนเงินที่ผิดพลาดเลินเล่อในการจ่ายงบประมาณในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๗ รายการ เป็นเงินจำนวน ๕๐,๔๙๘.๙๖ บาท (ห้าหมื่นสี่ร้อยเก้าสิบแปดบาทเก้าสิบหกสตางค์) ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ จำนวน ๓ รายการ เป็นเงินจำนวน ๓๒,๕๖๐.๘๑ บาท (สามหมื่นสองพันห้าร้อยหกสิบบาทแปดสิบเอ็ดสตางค์) โดยนำเงินส่งคืนคลังแล้วจำนวน ๔๙,๖๙๘.๙๖ บาท (สี่หมื่นเก้าพันหกกร้อยเก้าสิบแปดบาทเก้าสิบหกสตางค์) การเลินเล่อดังกล่าวตามปกติมาตรฐานวิญญูชนที่ประพฤติปฏิบัติกันย่อมมีโอกาสผิดพลาดได้ นั้น

ประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า ความเสียหายเกี่ยวกับการเบิกจ่ายงบประมาณของ [REDACTED]

[REDACTED] ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ ตามที่กลุ่มตรวจสอบภายใน [REDACTED] และคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตรวจสอบนั้น เป็นความเสียหายกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการเกี่ยวกับกระบวนกรเบิกจ่ายงบประมาณ ซึ่งจะต้องร่วมกันรับผิดชอบประกอบด้วย ๑) [REDACTED]

[REDACTED] และ [REDACTED] โดยบุคคลทั้งสาม ไม่สามารถเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายงบประมาณมาชี้แจงได้ว่า กรณีมีการเบิกจ่ายจำนวน ๑,๔๕๖,๒๑๔.๙๕ บาท (หนึ่งล้านสี่แสนห้าหมื่นหกพันสองร้อยสิบสี่บาทเก้าสิบห้าสตางค์) เป็นการเบิกจ่ายให้แก่ผู้ใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดจะมีหน้าที่รับผิดชอบข้อใดข้อหนึ่งจะต้องเป็นไปตามระเบียบที่กรมบัญชีกลางกำหนด ดังนั้น การที่ผู้พุทธธรรมอ้างว่า

๓. ประเด็นที่ [REDACTED] อุทธรณ์ว่า กรณีในปัจุบันประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗

ประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ มีการเบิกจ่ายงบประมาณที่มีหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายไม่เพียงพอ และไม่ปรากฏหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย โดยผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่า เอกสารการเบิกจ่ายงบประมาณของ [REDACTED] [REDACTED] ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ ผู้อุทธรณ์ได้ส่งมอบเอกสารใบสำคัญประกอบการเบิกจ่ายงบประมาณให้อยู่ในความครอบครองของ [REDACTED] [REDACTED] ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา โดยที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ระบุว่าเอกสารการเบิกจ่ายมีกี่รายการ อะไรบ้าง เป็นเงินจำนวนเท่าใด และไม่มีพยานเอกสารหรือพยานบุคคลยืนยันหรือพิสูจน์ความมีอยู่จริงของเอกสารอุทธรณ์ในประเด็นนี้ จึงเลื่อนลอย ไม่สามารถหักล้างหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่ง [REDACTED] ที่สั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ ผู้อุทธรณ์ในฐานะได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานด้านการเงินและบัญชีจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านการเบิกจ่ายงบประมาณของ [REDACTED]

ตลอดจนเก็บรักษาเอกสารเกี่ยวกับการเบิกจ่ายไว้ในที่ปลอดภัยไม่ให้สูญหายหรือเสียหาย เพื่อสามารถนำมาใช้สำหรับการตรวจสอบ เมื่อเอกสารสูญหายไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตาม ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ทางราชการตามที่กรมบัญชีกลางกำหนด ค่าอุทธรณ์ของ [REDACTED] ในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

๔. ประเด็นที่ [REDACTED] อุทธรณ์ว่า กรณี [REDACTED] มีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ต้องรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนให้แก่ราชการ ในอัตราร้อยละ ๖๐ ของค่าเสียหาย จำนวน ๑,๔๕๖,๒๑๔.๙๕ บาท (หนึ่งล้านสี่แสนห้าหมื่นหกพันสองร้อยสิบสี่บาทเก้าสิบห้าสตางค์) เป็นเงิน ๘๗๓,๗๒๘.๙๗ บาท (แปดแสนเจ็ดหมื่นสามพันเจ็ดร้อยยี่สิบแปดบาทเก้าสิบเจ็ดสตางค์) โดยกำหนด จากค่าความเสียหายที่ขาดหลักฐานใบสำคัญประกอบการเบิกจ่ายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ เป็นการกำหนดความเสียหายที่กว้างเกินไป เกินกว่าฐานะหน้าที่ที่ปฏิบัติ และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า มีเจ้าหน้าที่ของ [REDACTED] ผู้รับ หรือเจ้าหน้าที่ตามข้อผูกพัน ได้รับความเสียหายหรือเรียกร้องสิทธิอันพึงมีพึงได้แต่อย่างใด และไม่ก่อให้เกิดปัญหา หรืออุปสรรค หรือผลกระทบกับแผนงานและภารกิจของ [REDACTED] ซึ่งแผนงานงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจาก [REDACTED] ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ ก็สำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ผลสัมฤทธิ์ทั้งปริมาณและคุณภาพ ผ่านตัวชี้วัดสอดคล้องกับงบประมาณที่ได้รับ และแสดงให้เห็นว่ามีการเบิกจ่ายเงินงบประมาณเพื่อประโยชน์ของทางราชการจริง โดยมี [REDACTED] เป็นผู้อนุมัติ นั้น

ประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า ในเรื่องการกำหนดสัดส่วนความรับผิดชอบเพื่อชดเชยความเสียหาย กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๖ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ กำหนดแนวทางการกำหนดสัดส่วนความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ไว้ว่า กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือระเบียบลักษณะความเสียหายเป็นการจ่ายเงินเกินสิทธิ ไม่มีสิทธิ หรือผิดระเบียบ ได้กำหนดสัดส่วนความรับผิดของเจ้าหน้าที่ โดยผู้เกี่ยวข้องร้อยละ ๖๐ ผู้บังคับบัญชาร้อยละ ๒๐ และผู้บังคับบัญชาชั้นสูง ร้อยละ ๒๐ เป็นแนวทางในการพิจารณา ซึ่งในกรณีเรื่องนี้คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ได้สอบสวนและฟังเป็นที่ยุติว่าการเบิกจ่ายงบประมาณของ [REDACTED] ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ มีการเบิกจ่ายงบประมาณโดยมีหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายไม่เพียงพอ และที่ไม่มีหลักฐานประกอบการเบิกจ่าย จำนวน ๑๓๔ รายการ เป็นเงินจำนวน ๑,๔๕๖,๒๑๔.๙๕ บาท (หนึ่งล้านสี่แสนห้าหมื่นหกพันสองร้อยสิบสี่บาทเก้าสิบห้าสตางค์) โดยไม่สามารถนำเอกสารหลักฐานการเบิกจ่าย มาชี้แจงได้ว่าได้เบิกจ่ายให้แก่ผู้ใดถือเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดระเบียบของทางราชการ การที่ [REDACTED] มีคำสั่งให้ [REDACTED] ผู้อุทธรณ์ ในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ รับผิดชอบค่าเสียหายในสัดส่วนร้อยละ ๖๐ จึงสอดคล้องเป็นไปตามหนังสือกระทรวงการคลังฉบับดังกล่าวแล้ว ส่วนประเด็นที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าไม่ปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ของ [REDACTED] ผู้รับหรือเจ้าหน้าที่ตามข้อผูกพัน ได้รับความเสียหาย หรือเรียกร้องสิทธิอันพึงมีพึงได้แต่อย่างใด และไม่ก่อให้เกิดปัญหา หรืออุปสรรค หรือผลกระทบกับแผนงาน และภารกิจของ [REDACTED] ซึ่งแผนงานงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจาก [REDACTED] ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ ก็สำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ผลสัมฤทธิ์ทั้งปริมาณและคุณภาพผ่านตัวชี้วัดสอดคล้องกับงบประมาณที่ได้รับ และแสดงให้เห็นว่ามีการเบิกจ่ายเงินงบประมาณเพื่อประโยชน์ของทางราชการจริง ในประเด็นนี้ แม้จะไม่มี เจ้าหน้าที่ หรือผู้มีสิทธิรับเงินจากสำนักงานฯ เรียกร้องสิทธิ แต่การเบิกจ่ายงบประมาณของ [REDACTED] ก็ไม่ได้ถูกต้อง โปร่งใส และปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงการคลัง

ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อผู้อุทธรณ์ไม่มีพยานเอกสารหลักฐานใดพิสูจน์ได้ว่า การเบิกจ่ายงบประมาณในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗ จำนวน ๑๓๔ รายการ เป็นเงินจำนวน ๑,๔๕๖,๒๑๔.๙๕ บาท (หนึ่งล้านสี่แสนห้าหมื่นหกพันสองร้อยสิบสี่บาทเก้าสิบห้าสตางค์) เป็นการเบิกจ่ายให้แก่ผู้ใดบ้าง จึงเป็นเพียงการกล่าวอ้างลอยๆ เท่านั้น คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] ในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

๕. ประเด็นที่ [REDACTED] อุทธรณ์ว่า ระบบการบริหารงานของ [REDACTED] ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ ควบคุม กำกับดูแล ให้เกิดความปลอดภัย และมีให้เกิดความเสียหายแก่ราชการโดยพฤติการณ์แล้ว [REDACTED] จะต้องรับผิดชอบในผลแห่งการละเมิดโดยตรง นั้น

ประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามที่ได้พิจารณามาแล้วในข้อ ๔ ว่า การกำหนดสัดส่วนความรับผิดในความเสียหายที่เกิดจากการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายจะต้องเป็นไปตามนัยหนังสือสั่งการของกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๖ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ ซึ่งได้กำหนดให้ผู้บังคับบัญชารับผิดชอบใช้ความเสียหายร้อยละ ๒๐ ดังนั้น การที่ [REDACTED]

[REDACTED] ในฐานะผู้บังคับบัญชา ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นเงินคนละ ๒๙๑,๒๔๒.๙๙ บาท (สองแสนเก้าหมื่นหนึ่งพันสองร้อยสิบสี่บาทเก้าสิบห้าสตางค์) จึงชอบด้วยหนังสือสั่งการของกระทรวงการคลังฉบับดังกล่าวแล้ว คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] ในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

ด้วยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเห็นว่า คำอุทธรณ์ของ [REDACTED] ทั้งหมดฟังไม่ขึ้น และการที่ [REDACTED] มีคำสั่ง [REDACTED] ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๘๗๓,๗๒๘.๙๗ บาท (แปดแสนเจ็ดหมื่นสามพันเจ็ดร้อยยี่สิบแปดบาทเก้าสิบเจ็ดสตางค์) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่ [REDACTED] นั้น ถูกต้องและเหมาะสมแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบข้อ ๒ (๔) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบข้อ ๓๒ (๒) ของกฎกระทรวงว่าด้วยกลุ่มภารกิจ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ว่าด้วยกลุ่มภารกิจ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ และคำสั่งกระทรวงแรงงาน ที่ ๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของ [REDACTED]

วินิจฉัย ณ วันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑

(นายวรานนท์ ปีติวรรณ)

รองปลัดกระทรวงแรงงาน

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านประกันความมั่นคงในการทำงาน